

כשהיינו בשדה (בגן סאקר)
נתקלנו בכמה אנשים
שישנו שם כל הלילה.

הרא"ש הפנה
את תשומת לבנו
לתופעה הכאובה ואמר:
אנשים אלו
משמשים דוגמא לגלות השכינה,

**מי שנברא
בצלם אלקים מתגולל בצורה כזאת?**

מה יש לנו לומר

על תופעה זו

אם לא שכינתא בגלותא!

.....

פרי הארץ
כללא דמלתא
שאצל כל צדיק וצדיק
מוכרחים לעבור במחשבתו
כל שכנגדו עד מקום מדריגתו,

ואפילו אם יאמר המתחסד
שכבר בטל כל הרגשותיו ותאותיו
איך שוטה מרגיש

שאם אין לו במדה זו
יש לו במדות אחרות כיוצא בו,

וכשבאה לו המחשבה
צריך להיות נבזה בעיניו נמאס
שהעמיד צלם בהיכל

שהרי האדם הוא מקדש ..
שהמחשבה והמוח הוא "קודש קודשים"
והלב הוא היכל האהבה ,...

ואח"כ כשמתעורר מן הדבר
אל הבורא יתב"ש
הוא היחוד ועלית השכינה
והקמתה מעפרא
והאדם ג"כ מתעלה בזה
והולך מדרגא אל דרגא
ומנסיון לנסיון
וממסע למסע:

וזהו המ"ב מסעות

.....

שפת אמת דברים תרמב
בפסוק בשנאת ה' אותנו כו'.
וע"ז נאמר נתנה עלי בקולה
ע"כ שנאתי'.

כי הקב"ה חשב לטובתנו.
וע"י שאמרו בשנאת.
נהפך ח"ו לשנאה

ויש לנו ללמוד ק"ו
מדה טובה המרובה

אשר גם בגלותנו עתה
שנתגרשנו משלחן
אבינו שבשמים.

יש לנו להאמין ולבטוח
באבינו שבשמים.

כי מאהבה הוכיח אותנו
כמ"ש אשר יאהב ה' יוכיח.
ומתוך אמונה זו
יתהפך באמת לאהבה.

.....

הדרך בעבודת ה'
הוא רק:

כאשר יש לאדם
את השקט והשלום
וחי באמונה פשוטה

אז האמונה
נראית כאמונה פשוטה
בלי לחץ בלי כאב

וממילא בלי שאלות
ובלי צורך להבין כל מצב.

ואם חי כך אשריו

ואשרי חלקו.

.....

מסירות נפש
מוציא את האדם
מכל מיני שכליים

כי השכליים אינם רוצים למות
אפילו שמדובר בענין קדוש השם.

ללכת במסירות נפש
הוא רק בשעה שהולכים
באמונה פשוטה בלי שכל ורגש

.....

אם רצונו של האדם
להיות דבוק
אל השי"ת בדבקות האמיתית

דע שלכל אחד יש
אלפי דעות שונות מהשני

**ואם רוצים להיות באחדות
צריך האדם להיות מוכן
להקשיב לשני**

מה שבעצם מנוגד
לתפיסה שלך

ובכל זאת להקשיב

כך ורק כך

נוכל להגיע לאחדות

.....

פעם שאלו אחד מנכדיו,

סבא

יש לך הרבה ענינים וסגולות
שאתה מקפיד עליהם ונוהג לעשותם,

אולי תתן לי סגולה אחת רצינית
שתעזור לי בחיים,

נענה רבי אשר ואמר:

**'הסגולה הגדולה ביותר היא
"השתיקה".'**

.....

כאשר האדם נוטה לשלילי -
הקדושה בעל כרחך
עונה
אמן

וכאשר נוטה לחיובי

הבעל דבר מכריז:

ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו

.....

וזאת למודעינו

אשר לא משה רבינו

לא דוד המלך

ולא רבי שמעון בר יוחאי

יביאו לנו את המשיח.

גדולי ומנהיגי הדורות

יכולים

רק לקרב את המשיח.

הם יכולים להראות לנו בחינת משיח.

אבל ביאת משיח בפועל

יהיה רק

כאשר נעבוד על עצמנו

אין לו דרך אחרת
מאשר להתבודד תמיד
בינו לבין עצמו
ולהתבונן בגדלות הבורא
ובשפלות עצמי

עד שיגיע להכרה הברורה
שאין אדם נוקף אצבע מלמטה
אלא א"כ מכריזין עליו מלמעלה.

ומתוך הכרה זו
עליו לצעוק אל השי"ת
מקירות הלב
הורנו ה' דרכך
אהלך באמתך
יחד לבני ליראה שמך

.....

אם האדם שעוסק בתורה
אינו מקדיש זמן
להתבוננות
בהכרת גדלות הבורא
ושפלות עצמו

יש טעם לפגם בתענוג זה
מחשש שהמתענג
אינו מתענג מנותן התורה
אלא מחכמת התורה

היוצרת תענוג אצל הלומד
שיהי' ח"ו בדומה
לתענוג של בעלי העבירות.

לפיכך אפילו בשעה
שהוא במעמד
של לומד תורה
ואין הקב"ה מקפח
שכר כל בריה

מכל מקום אין לראות למוד זה
במבט של שלמות.

.....

שני בני אדם יכולים לשוחח
שעות על גבי שעות

ובכל זאת להיות בפירוד
ולא להיות באחדות

כי נזהרים
שלא לנגוע ביבלת של חברו

**נגד העצבות והיאוש
בכח האחדות.**

.....
סבבונו כלבים עדת מרעים
הרע שנמצא בנו
נותן לאומות העולם הכח
לעשות מה שהם רוצים

ואם נתקן את בחינת הכלב שלנו
לא יוכלו אומות העולם לעשות כלום
וכמו הכלב אשר בטבעו רע ועז פנים
בכל זאת מכיר טובה לבעליו
ומשמשו בנאמנות גמורה בלי להתעייף

כך האדם צריך ויכול
להכנע להבורא יתברך שמו
ולעבדו בנאמנות גמורה בלי ליאות

הוא יתברך שמו
איננו מוותר
על אף נשמה יהודית,
ומבקש שתחזור
אל צור מחצבתה,
"כי לא ידח ממנו נידח".

או מדוע
הוא מכאיב לנו?
איזה אבא מכאיב לילדיו,
כדי שיחזרו אליו?
"האם הוא כזה אכזר?"
היה שואל ר' אשר.

אלא,
רצונו ית"ש, שנכיר,
שהוא חסר לנו.
אז נבקש אותו.

יש לתת את הדעת,
שיש לנו בחירה,

כיצד לפרש משפט זה :
"אבא זה אתה",
רבש"ע זו בעיה שלך.
ושלום עליך נפשי.
מה שאומרים בידיש "סאיז
באשערט".
זוהי כמובן
הפקרות.

או,

**"אבא זה אתה",
ואני מאמין
שאתה רוצה ממני,
עבודה, תפילה.**

ר' אשר היה מבקש:
"תן לנו לב בשר להתפלל אליך".

.....
חברים זה לא קל,
כמו כל מהלך בעבודת ה'.
לעומת זאת,
ההתמכרות לסיפוק המסכנות
קלה,
אך מסוכנת.

לימוד התורה על דרך האמת
הוא מתוך פחד תמידי
שמא הוא פוגם בתורה

על ידי השכחה שהוא שוכח
את מי שמשפיע לו את
הדעת ואת השכל להבין

ושוכח הוא שאינו אלא
כאותו צינור חלול
שאם לא יעבירו בו
את המים ממקום נביעתו
האם יוכל הצינור לתת המים

במסגר נפשם,

המצפה שירחמו עליה.

אולם

אף אחד לא מרחם,

כי כל אחד עסוק עם כאביו

הרי בודאי...בשעה שלומד
צריך ללמוד מתוך אימה יתרה
שמה מתוך הרגל הטבע
ישכח את מהותו העצמי
שאינו אלא צינור מעביר מים

שהוא הנותן לך כח
לעשות חיל בלימוד התורה
ואין לך אלא ההודאה

ששם חלקך בין
יושבי בית המדרש
והיית כלי שרת לפניו
לפרסם אלוקותו
ע"י לימוד התורה

זזה בעצמו

משמח מאד

את האדם שזכה לכך

ואין אחריה כלום

.....

ר' אשר הוציא אנשים רבים
מבתי חולים לחולי נפש.

הוא טען,

שהם נמצאים שם,

מפני שנכנעו

לסיפוק המסכנות.

היינו,

הם בחרו להיות

מסכנים, קורבנות,

שמאשימים

את כל העולם

וכך פוטרם את עצמם

מאחריות למצבם.

הם בחרו

טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך

והפחדים והדאגות

המכרסמות

בלב,

כה רבים,

עצם המחשבה,

שכל אלו מרעין בישין,

הם חסרי תכלית,

מענה את הנפש.

אבל אם תמצא תכלית,

למציאות הסבל הזה,

לפחות עיני הנפש הזה ייחסך.

ואז יכול אדם לעלות עם כאביו ופחדיו

בדרך העולה בית ה'.

.....

כאשר עלה בדעת חבר

ללמוד נהיגה,

הוא בא אל ר' אשר

וסיפר לו.

ענה ר' אשר

"מה הבעיה, לך תלמד"

אמר החבר "אבל אני מפחד".

ענה לו ר' אשר "אז אל תלמד"

ותוך כדי דבור חזר אליו ר' אשר

ואמר "אמרת שאתה מפחד,

אז אתה יכול ללמוד"...
 במקום שיש פחד,
 יש אחריות.

אולם אין תעודה למצב זה.
 קרבת ה' הוא מצב בנפש,
 שאפשר להשיג אותו
 ואפשר לאבד אותו.

פתחו לי כחודה של מחט
 ואפתח לכם כפתחו של אולם,
 והלא הרבה עובדי ה' נמצא בעולם

והיתכן לומר
 שאין בעבודתם
 כחודה של מחט,
 אכן התירוץ הוא כי בזו העבודה
 אין להם רק משהו כחודה של מחט,
 וכבר ניתוסף בו כח ועזר מלמעלה
 ולעולם ידו בעליונה כנ"ל
 קדושתו למעלה מקדושתכם.
 "תכלית הידיעה, שלא נדע",

אדם לומד מניסיון לניסיון, בחייו,
 מדקות, לדקות, שלפנים מדקות,
 שהבחירה הולכת ומצטמצמת,
 בחי' "תכלית הבחירה שאין בחירה".
 אולם תמיד מתוך בחירה.
ותמצית הבחירה:

"הכרת סכנת יסוד האין".

מכתב קטן
 כל אחד מאתנו
 יתן את חלקו
 לכינון האחדות השלימות
 ע"י שניכנע הכנעה מוחלטת
 לדעת שאין לנו שום אחיזה וקיום עצמי
 מלבד שפעת חיותו יתברך
 המחיה אותנו בכל נשימה ונשימה
 וע"י כך נביא
 להכנעת כל העולם כולו אליו יתברך
 כשם שאנו מתפללים אליו תמיד
 כי לך תכרע כל ברך ותשבע כל לשון

לצדיק ולרשע אותן מידות.
אותו ניסיון ואותו כישלון.
וכלם לא בבחירתם.

כאשר רשע נכשל בניסיון,
 הוא נופל לייאוש,
מתוך שגאוותו
לא מניחה לו לקבל
את מציאות האין שלו.

או שהוא מתמלא חרטה,
 ומשלה את עצמו,
 שזה מקרה
 ומחר הכל יהיה בסדר,
 ותראו איזה צדיק אני.

הצדיק גם כן
 נכשל באותו ניסיון,

אלא שהוא קם,

מתוך שהוא מכיר

את טבעו ויודע

שאם אינו עוזר

אינו יכול לו.

כי האדם מועד ליפול
 בניסיון של הטבע שלו,
 אם ה' איננו שולח לו סיבה
 למנעו מן הנפילה.

שאלה
 מדוע אדם, שזכה לקרבת ה',
 ממשיך לעבור ניסיונות?
 הרי הניסיון נועד להשיג קרבת ה'?

תשובת ר' יהודה הכהן גבירצמן:
קרבת ה' הוא מצב בנפש.
 הוא איננו תואר ולא מעמד.
 הוא מצב משתנה.

קרבת ה' איננה יעד סופי,
 כמו לרדת בתחנה
 ולהרגיש שהגעתי ליעד
 ושלוש עליך נפשי.

אנו חובבי תעודות ודיפלומות,